

Î N C H E I E R E

15 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadî
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu,

în pricina civilă la cerea de chemare în judecată a Tatiane Avdoșchina împotriva Consiliului municipal Chișinău și Primăriei municipiului Chișinău cu privire la asigurarea cu spațiu locativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Avdoșchina Tatiana și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 14 martie 2014, Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău și Primăriei municipiului Chișinău cu privire la asigurarea cu spațiu locativ.

În motivarea acțiunii a indicat că s-a născut în 1982, în mun. Chișinău, iar actualmente are trei copii minori și locuiește într-o construcție mică nefinisată în satul Pașcani, raionul Criuleni, ce aparține tatălui copiilor săi, care este invalid din copilărie de gradul II. Susține că locuința nu corespunde unor condiții adecvate de trai, iar sursa de existența a familiei sale sunt doar alocațiile sociale.

Menționează că mama sa, Avdoșchina Vera, a lucrat la Uzina „Vibroprigor”, actuala ÎS „Vibroprigor”, timp de peste 14 ani și anume din anul 1972 până la 02 noiembrie 1994, iar pe tatăl său nu l-a cunoscut.

Susține că mama sa, Avdoșchina Vera, a locuit inițial și a avut viza de reședință în căminul nr. 18 al ÎS „Vibroprigor” situat în mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa, iar la data de 12 august 1991, dînsa și împreună mama, au fost asigurate cu spațiu locativ, atribuindu-le o cameră cu suprafața de 12 m.p. în secția nr. 32, actualmente apartamentul nr. 50, din căminul nr. 20 al ÎS „Vibroprigor”.

Afirmă că în perioada 1989- 2001, a fost internată în instituții de învățământ de stat școala-internat, după care școala polivalentă nr. 71 din or. Râbnîța, locuind în căminele acestor instituții.

Indică că în timpul vacanțelor locuia cu mama, iar în anul 1995, mama sa a fost deja concediată de la întreprindere, a părăsit locuința din cauza unor conflicte legate de datoriile acumulate la serviciile comunale.

Remarcă că în 2001, a fost nevoită să părăsească căminul școlii polivalente nr. 71 din or. Rîbnița, Transnistria, iar la întoarcere în mun. Chișinău, și-a găsit mama în stradă, fără loc de lucru și fără acte, mai mult, camera lor din căminul nr. 20, situat în mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa, era ocupată de alte persoane.

La fel, indică că împreună cu mama au apelat fără succes la administrația ÎS „Vibroprigor” pentru a soluționa problema locuinței, însă, la 27 decembrie 2005, Avdoșchina Vera, a decedat.

Susține că anterior a mai depus acțiune la Judecătoria Botanica, mun. Chișinău împotriva ÎS „Vibroprigor” privind reinstalarea sa în locuință, restabilirea dreptului la unica locuință în secția nr. 32, actualmente apartamentul nr. 50, din căminul nr. 20 din str. Sarmizegetusa, sectorul Botanica, mun. Chișinău, iar prin hotărârea Judecătoriei Botanica din 04 iunie 2012, acțiunea a fost respinsă, ca fiind depusă tardiv și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2012, a fost respins apelul declarat de dînsa, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Botanica din 04 iunie 2012, iar prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 07 august 2013, recursul său, a fost declarat inadmisibil.

Relatează, că a depus la Consiliul mun. Chișinău o cerere cu privire la asigurarea cu spațiu locativ în temeiul art. 63 Codul cu privire la locuințe, însă, prin răspunsul din 14 februarie 2014, solicitarea sa a fost respinsă.

Solicită obligarea Consiliului municipal Chișinău să-i atribuie o locuință în Chișinău în temeiul art.63 Codul cu privire la locuințe din 03 iunie 1983.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 03 noiembrie 2014, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015, a fost respins apelul declarat de către Avdoșchina Tatiana și menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea deciziei instanța de apel a invocat prevederile art. 34 alin.(1), (2), art. 37 alin.(1) din Codul cu privire la locuințe, care reglementează modul de luare la evidență a cetățenilor, care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit și ordinea de succesiune la acordarea încăperilor de locuit cetățenilor, care indică că încăperile de locuit li se acordă cetățenilor, care se află la evidență și au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, potrivit ordinii stabilite în liste, ținându-se seama de data luării la evidență și în dependență de mărimea spațiului locativ, dat în exploatare și eliberat în centrul populat respectiv.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a reținut că Avdoșchina Tatiana nu este luată la evidență pentru asigurare cu spațiu locativ, mai mult ca atât careva cereri în acest sens până la depunerea cererii prealabile nu au fost înregistrate la autoritatea publică locală, remarcînd în același timp că, respectarea ordinii succesiunii este o condiție obligatorie impusă de legislația locative în vigoare, avînd drept scop echitatea și protejarea drepturilor tuturor cetățenilor, astfel încît, dacă în situația descrisă Tatianeii Avdoșchina i s-ar acorda spațiu locative în afara ordinii de succesiune, s-ar încălca drepturile altor cetățeni aflați în liste.

La 03 iulie 2015, Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cerințelor.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Consideră că instanța de apel la emiterea deciziei eronat a concluzionat precum că cererea sa privind asigurarea cu spațiu locativ în condițiile art. 63 din Codul cu privire la locuințe, ar fi fost deja soluționată într-un alt litigiu prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, deoarece, de fapt prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău a fost soluționat un alt litigiu între alte părți/subiecți și anume solicitarea soluționată a fost formulată împotriva ÎS „Vibroprigor” prin care s-a pretins atribuirea în folosul său a unei locuințe echivalente.

La fel, indică că prin compararea obiectului, părților și temeiului acțiunilor în prezenta cauză cu procesul finalizat prin hotărârea Judecătoriei Botanica din 04 iunie 2012 și aplicând prevederile art. 16 și art. 254 CPC, rezultă cu certitudine că hotărârea menționată nu împiedică soluționarea pretențiilor în prezenta cauză, care este pornită între alte persoane, are alt obiect și un alt temei și anume, acțiunea fiind îndreptată împotriva Consiliului municipal Chișinău și este depusă în temeiul art. 63 Codul cu privire la locuințe, care instituie obligații asupra autorităților publice locale privind asigurarea cu locuințe a persoanelor care la revenirea din instituții de stat nu se pot instala în locuințele lor.

Menționează că la examinarea cauzei în prima instanță și în apel, Consiliul municipal Chișinău a fost absent, nu a administrat probe, nu a invocat argumente de drept și cu toate acestea, instanțele inferioare nu doar că l-au degrevat pe intimat de obligațiile procesuale, dar și au opinat în favoarea acestuia pe marginea circumstanțelor pe care însuși ultimul nu le-a invocat, prin urmare, instanțele de judecată la emiterea hotărârii eronate au concluzionat că admiterea cererii nu ar fi posibilă, din motiv că dânsa nu a probat luarea sa la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor de trai, în situația în care cererea prealabilă adresată intimatului stabilește clar scopul solicitării și anume asigurarea cu spațiu locativ, or, în răspunsul din 14 februarie 2014, ultimul i-a indicat despre insuficiența actelor, sau despre necesitatea unor cereri/acțiuni suplimentare, intimatul respingând în mod cert și necondiționat cererea prealabilă.

Invocă că argumentarea instanțelor inferioare precum că dânsa ar fi trebuit inițial să solicite și să obțină luarea sa la evidență, nu sunt susținute prin probele administrate și vin în contradicție cu dreptul la un recurs efectiv garantat prin art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, deoarece, prin cererile formulate aceasta a solicitat obligarea intimatului să-i atribuiască o locuință în mun. Chișinău, fără a pretinde ocolirea normelor stabilite pentru persoanele care sunt în drept la asigurarea cu spațiu locativ în ordine prioritară sau în afara rândului.

De asemenea, indică că netemeinicia hotărârilor atacate este susținută prin jurisprudența națională relevantă privind asigurarea cu spațiu locativ a persoanelor care au un drept prioritar și anume decizia Curții Supreme de Justiție din 01 octombrie 2014 în dosarul nr. 2ra-1874/14 la cererea lui Pînzari Tudor împotriva Primăriei și Consiliului or. Căușeni, prin care obiectul acțiunii a fost asigurarea cu spațiu locativ, iar prin hotărârea Judecătoriei Căușeni din 25 martie 2013, acțiunea a fost admisă, fiind obligat Consiliul și Primăria or. Căușeni să-l includă pe Tudor Pînzari în lista cetățenilor luați la evidență ca persoane ce au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, în rândul prioritar.

Cu referire la prevederile art. 37, art. 41, art. 63 din Codul cu privire la locuințe, și pct. 45 din Regulamentul cu privire la modul de acordare a încăperilor de locuit, aprobat prin Hotărârea Sovietului Miniștrilor al RSSM Nr.405 din 25 noiembrie 87, cât și prin prisma jurisprudenței naționale, insistă că în speță nu există nici un impediment legal ca instanțele inferioare să emită o hotărâre legală și întemeiată, obligând Consiliul municipal Chișinău să-i atribuie un spațiu locativ în mun. Chișinău, indicând și modalitatea de executare a hotărârii și anume includerea în listă a persoanelor cu drept prioritar, cu atribuirea ulterioară a locuinței, cu respectarea rândului pentru categoria corespunzătoare de cetățeni.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de

către Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Avdoșchina Tatiana, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva